

Sygn. akt VII U 3222/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: protokolant sądowy Marcin Kamionowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 lutego 2015 r. w Warszawie

sprawy T. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania T. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 10 października 2013 r., znak: (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje T. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 sierpnia 2013 r. do dnia 30 listopada 2015 r.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w dniu 10 października 2013 r., wydał decyzję (znak: (...)) mocą, której odmówił ubezpieczonemu T. K. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 73 a.r.). Rozstrzygnięcie decyzji w/w organ oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (k. 103 a.r.).

T. K., w dniu 15 listopada 2013 r. złożył, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. (dalej zwany organem rentowym), odwołanie od w/w decyzji. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że nie zgadza się z treścią orzeczenia wydanego przez Komisję Lekarską Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż świadczenie rentowe niezbędne jest ubezpieczonemu do kontynuowania rehabilitacji mającej na celu zmniejszenie dolegliwości bólowych (odwołanie k. 2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w dniu 28 listopada 2013 r. zajął stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu odpowiedzi organ rentowy wskazał, że ubezpieczony pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy przyznaną do dnia 31.07.2013r. (k. 55 a.r.). W dniu 09.07.2013 r. ubezpieczony złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 55 a.r.).

W toku postępowania nie stwierdzono, by ubezpieczony był niezdolny do pracy (k. 71 a.r.). Na tej podstawie decyzją z dnia 10 października 2013 r. (znak: (...)) organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy) odpowiedź na odwołanie k. 4-5 a.s.).

W dniu 31.12.2013 r. wpłynęło do tut. Sądu pismo od ubezpieczonego, w którym wskazuje on, że podtrzymuje swoje dotychczasowe stanowisko, a ponadto wnosi o dopuszczenie dowodu z opinii łącznej biegłych z zakresu medycyny pracy oraz chirurga-ortopedy, celem ustalenia czy ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy a jeżeli tak to, na jaki okres (k. 17-18 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

T. K., urodzony w dniu (...), orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 04 lutego 2013 r. został uznany za niezdolnego do pracy okresowo do dnia 31 lipca 2013 r. (k. 51 a.r.).

W związku ze zbliżającym się upływem wskazanego wyżej terminu, w dniu 09 lipca 2013 r. ubezpieczony złożył ponowny wniosek o przyznanie na jego rzecz renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 55 a.r.).

W toku postępowania wyjaśniającego, ubezpieczony został skierowany na badanie lekarskie przez Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem wydanym w dniu 01 października 2013 r. nie stwierdziła u badanego niezdolności do pracy (k. 71 a.r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy wydał w dniu 10 października 2013r. decyzję (znak: (...)) odmawiającą ubezpieczonemu prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczony nie spełnia przesłanek wynikających z przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2004 r., Nr 39, poz.353 ze zm.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego T. K. złożył odwołanie do tutejszego Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (k. 2-4 a.s.).

W toku postępowania Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: ortopedy i medycyny pracy celem ustalenia, czy odwołujący się jest osobą zdolną, czy też całkowicie lub częściowo niezdolną do pracy (k. 18 a.s.).

Biegły sądowy z zakresu ortopedii dr med. G. K. w opinii z dnia 08 lutego 2014 r. wskazał, że T. K. z powodu pourazowego zniekształcenia i sztywności stawów stopy prawnej oraz prawego stawu skokowego jest niezdolny do pracy za okres do dn. 09 lutego 2015 r. Podkreślił także, że na dzień wystawienia opinii sprawne przemieszczanie się ubezpieczonego jest niemożliwe. (k. 33-34 a.s)

Do wymienionej opinii zastrzeżenia wniósł organ rentowy. W piśmie procesowym z dnia 11 kwietnia 2014 r. wskazał, iż zgadza się z treścią opinii z dnia 08 lutego 2014 r., co do istnienia niezdolności do pracy ubezpieczonego, w kontekście jego zdolności motorycznych. Organ rentowy zarzucił opinii brak uwzględnienia kwalifikacji zawodowych ubezpieczonego, wskazując że nieodzyskanie pełnej sprawności stopy nie powoduje niezdolności do pracy u pracownika umysłowego (k. 41 a.s).

Mając na względzie powyższe, postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2014r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu ortopedii innego niż G. K. na wskazane powyżej okoliczności (k. 43 a.s.).

Biegły sądowy z zakresu ortopedii lek. med. Z. T. w opinii z dnia 28 lipca 2014 r. wskazał, że biorąc pod uwagę wykształcenie i kwalifikacje ubezpieczonego, przy zachowaniu ograniczonej wydolności narządów ruchu może wykonywać pracę zgodnie z posiadanym przygotowaniem zawodowym. W szczególności biegły wskazał, że nie stwierdza niezdolności do pracy w rozumieniu rentowym oraz, że zgadza się on z orzeczeniami Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 05 sierpnia 2013 r. i orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 01 października 2013 r., wskazując, że od dnia 01 sierpnia 2013 r. ubezpieczony odzyskał zdolność do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami zawodowymi (k. 66-68 a.s.). Jednocześnie biegły z zakresu ortopedii wskazał na celowość dokonania oceny sytuacji zdrowotnej ubezpieczonego przez biegłego specjalistę medycyny pracy.

Postanowieniem z dnia 09 września 2014 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty medycyny pracy na okoliczność ustalenia czy odwołujący się jest zdolny czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy zarobkowej, ze szczególnych wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa a jeśli okresowa, to na jaki okres, oraz czy nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpiezonego (poprawa lub pogorszenie) a jeżeli tak to na czym ona polegała (k. 71 a.s.).

Biegły sądowy z zakresu medycyny pracy J. P. w opinii z dnia 10 listopada 2014 r. wskazała, że stopień naruszenia sprawności organizmu powoduje u ubezpiezonego częściową niezdolność do pracy zarobkowej zgodnej z kwalifikacjami, zaznaczając, że ze względu na problemy lokomocyjne spowodowane dysfunkcją stopy i stawu skokowego prawego oraz dolegliwościami bólowymi, ubezpieczony nie jest w stanie prawidłowo wykonywać czynności związanych z pracą zgodną z kwalifikacjami tj. utracił w znacznym stopniu zdolność do pracy w wyuczonym zawodzie, całkowicie utracił zdolność do wykonywania zatrudnienia, jakie dotychczas wykonywał (k. 89-90 a.s.).

Do powyższej opinii zastrzeżenia wniósł organ rentowy, wnioskując o powołanie innego biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy (k. 96 a.s.). Na rozprawie w dniu 17 lutego 2015 r. Sąd oddalił wnioski organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego medycyny pracy oraz wnioski dowodowe ubezpiezonego z dnia 23 grudnia 2013 r. (pisma procesowe z dnia 23 grudnia 2013 r. oraz 03 lutego 2015 r. k. 17-18, k. 96 a.s., protokół rozprawy z dnia 17 lutego 2015 r. k. 103 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie, w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Jednocześnie w toku sprawy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu ortopedii oraz medycyny pracy celem jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia odwołującego.

W ocenie Sądu Okręgowego, wnioski dotyczące poziomu niesprawności oraz niezdolności ubezpiezonego do wykonywania pracy zawarte w sporządzonych opiniach należy podzielić. Opinie zostały, bowiem, wydane po przeprowadzeniu szczegółowego badania przedmiotowego odwołującego i wnikliwej analizie całości dokumentacji medycznej zawartej zarówno w aktach sądowych, jak i aktach rentowych ubezpiezonego. Opinie biegłych specjalistów są wyczerpujące, a także zostały sporządzone w sposób jasny i logiczny oraz nie pozostawiają wątpliwości, co do dokładnego określenia stanu zdrowia ubezpiezonego. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie. Z tych też względów Sąd oddalił wniosek organu rentowego oraz ubezpiezonego o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych specjalistów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie T. K. od decyzji organu rentowego z dnia 10 października 2013 r., znak: (...), jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W treści wskazanej powyżej regulacji zostały określone warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie.

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03). Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku.

Art. 12 powołanej wyżej ustawy rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 w/w przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiejkolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000 roku, II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79).

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności złożonego przez ubezpieczonego T. K. odwołania wskazać należy, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest nieprawidłowa, gdyż nie odpowiada rzeczywistości stanowi rzeczy. W przedmiotowej sprawie, Sąd uwzględnił opinie wydane przez biegłych i uznał je za wyczerpujące, poddające wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego w odniesieniu do jego możliwości zawodowych. Wnioski zawarte w opinii biegłego z zakresu ortopedii sporządzonej przez dr med. G. K. nie nasuwały wątpliwości, co do oceny niezdolności ubezpieczonego do wykonywania pracy. Z kolei opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii sporządzona przez lek. med. Z. T. stwierdza, że ubezpieczony może wykonywać pracę zgodnie z posiadanym przygotowaniem zawodowym. Jednocześnie ten sam biegły wskazał na celowość dokonania oceny sytuacji zdrowotnej ubezpieczonego przez biegłego specjalistę z zakresu medycyny pracy. Ostatecznie Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie o cały materiał dowodowy z opinii biegłych z naciskiem na opinie biegłego z zakresu medycyny pracy sporządzoną przez J. P.. Biegły z zakresu medycyny pracy jednoznacznie określił, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do listopada 2015 r.

Wnioski zawarte w przedmiotowych opiniach nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegli są bowiem doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonego. Opinie wydali po zapoznaniu się z wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczonego. W ocenie Sądu biegli rzeczowo uzasadnili swoje stanowisko odnośnie zdiagnozowanych u wnioskodawcy schorzeń i ich wpływu na jego zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Z tych też względów Sąd oddalił wniosek organu rentowego o powołanie kolejnego biegłego medycyny pracy uznając, że sprawa została już dostatecznie wyjaśniona, a złożony wniosek zmierza jedynie do przedłużenia postępowania sądowego. Sąd oddalił także wniosek ubezpieczonego o dopuszczenie dowodu z opinii łącznej biegłych z zakresu medycyny pracy oraz chirurga-ortopedy, ze względu na fakt, że okoliczności na które wniosek ten miał być powołany zostały już dostatecznie udowodnione.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności z opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy wynika, że występujący u T. K. uraz kończyny dolnej prawej znacznie ogranicza funkcję stopy oraz stawu skokowego, przez co chód jest utrudniony co bezpośrednio przekłada się na możliwości lokomocyjne

ubezpieczonego a tym samym ma wpływ na zdolność do pracy w wyuczonym zawodzie. Z tych też względów wnioskodawca nie ma możliwości wykonywania pracy zarobkowej na poziomie posiadanych kwalifikacji.

W tym stanie rzeczy, z uwagi na fakt, że odwołujący jest osobą okresowo częściowo niezdolną do pracy, to spełnia ustawowe przesłanki, które są niezbędne do otrzymania świadczenia rentowego z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 sierpnia 2013 r. do dnia 30 listopada 2015 r..

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)